DEVRİMCİ İŞÇİ

özel sayı 24.1.86 0.50 DM

SOLUN MÜCADELE HEDEFİ VE GÜNDEMİ DEĞİŞTİRİLEMEZ

Geçtiğimiz Aralık ayı sonlarına doğru bazı sol gruplar arasında Paris'te başlayıp daha sonra İşviçre'ye sıçrayan çatışma ve provokasyonların etkileri hala devam etmektedir. Zincirleme cinayetlerin işlendiği bu çatışma ve provokasyon ortamı, gelişimi ve siyasi sonuçları bakımından üzerinde önemle durulması gereken bir durumdur.

Türkiye Solu ve Devrimci Hareket için her alanda olumsuz sonuçlar yaratan bu çatışma ve gerginlik ortamına son verilebilmesi için bu ortamın kendisine ve bu ortamın kaynaklandığı koşullara yönelik doğru bir müdahalenin yapılması zorunlu hale gelmiştir. Bu yapılmazsa, Solun tarihinde onulmaz yaralar açılmış olacaktır.

Büyük burjuva basın-yayın organları tarafından Solun ve halklarımızın aleyhine önemli bir malzeme olarak kullanılan bu çatışmaların son derece ciddi siyasi sonuçlar yarattığı görmezlikten gelinemez.

Şimdi, Sol grupların ve devrimci güçlerin cevap aramaları gereken soru, bu olumsuz sonuçların halkın lehine nasıl değiştirilebileceğidir. Bugün çözümlenmesi gereken en önemli konular bunlardır.

PARİS OLAYLARI NASIL BAŞLADI VE GELİŞTİ?

Bu konularla ilgili bir tartışmaya geçmeden önce Sol gruplar arasındaki ilişkileri bir anda gerginleştiren Paris olaylarının gelişimine kısaca bir göz atmakta yarar vardır. Burjuva gazetelerinin ve çatışmalarda taraf olan güçlerin çarpıtarak anlattıkları Paris olayları nasıl başlamış ve gelişmiştir?

Paris'deki bazı gruplar, İsveç'te Kasım ayının ilk günlerinde meydana gelen Semir'in öldürülmesi ile ilgili bir bildiri hazırlamışlardır. (1) PKK'nın şiddet konusundaki tutumunu eleştiren bu bildirinin 23 Aralık günü dağıtımı sırasında bir grup PKK'lı bildirileri yırtarak dağıtımı engellemeye kalkışmıştır. Bunun üzerine çıkan kavgada sopa ve bıçakların yanısıra silah da kullanılmış ve bu sırada 1 PKK'lı ölmüş, bir kaç kişi de yaralanmıştır. Bu olaydan sonra bildiri dağıtılan bölgede -bu bölge Türkiyelilerin yoğun olarak bulunduğu bir bölgedir- terör havası estirilmiş ve olaydan 4 gün sonra 27 Aralık günü Devrimci Yol taraftarı Mustafa Şahbaz (Halis) sokak ortasında kurulan bir pusu sonucu kurşunlanarak öldürülmüştür. Bu saldırı nedeniyle Paris'de hava daha da gerginleşmiş ve ancak devrimcilerin sorumlu tutumları sayesinde yeni çatışmaların önü alınabilmiştir. Ne varki 3 gün sonra İsviçre'nin Lozan şehrinde Kurtuluş taraftarları kendi dernekleri önünde kurşunlanmıştır. Bu saldırıda ise 1 Kurtuluş taraftarı ölmüş, 2'si de yaralanmıştır. Bu son iki öldürme olayının PKK tarafından misilleme amacıyla düzenlendiği açık bir gerçektir.

Görüldüğü gibi, her türlü karanlık gücün rahatlıkla kullanabileceği bir ortamın yaratılmasında solda görünen grupların provokatif davranışlarının ve sorumsuzluklarının belirleyici rolü olmuştur. (2)

Ancak önemle vurgulamak gerekmektedir ki, çatışmaların ve provokasyonların asıl sebebi, PKK'nın diğer Sol grupların ideolojik ve siyasi faaliyetlerini şiddet kullanarak bastırmak ve engellemek istemesidir. Olayların bu şekilde gelişmesinin ve sol grupların iradesi dışında bu ortama sürüklenmesinin hazırlayıcısı ve sorumlusu bu grup olmuştur. Hiçkimse, PKK'nın faaliyetlerini; diğer gruplar hakkında küfür ve tehditlerle dolu bildiriler dağıtması dahil, seminerler vermesini, yayın çıkarmasını ve dernek çalışması yapmasını şiddet kullanarak engellememektedir. Hiç bir grup PKK'nın faaliyetlerini zorla engellemeye kalkışmazken ve Paris olayları sırasındaki öldürme olayı hariç hiçbir grup PKK'lılara yönelik cinayet işlemezken bu grup kurulmuş bir makina gibi her an her yerde olay çıkarmaya hazır bir gerginlik çizgisi izlemeye devam etmektedir.

Paris olaylarına bu açıdan bakıldığında görülen şudur: Ortada birbirine kapı aralayan, birbirini davet eden, bir sonrakinin şartları bir önceki tarafından yaratılan bir provokasyon zinciri vardır. Bildiri dağıtmak gibi son derece doğal bir hakka tecavüzde bulunulması ne denli provokatif bir olaysa, bu saldırıyı boşa çıkartmak amacıyla

bile olsa bir PKK'lının öldürülmesi de o denli provokasyondur. Daha sonraki olaylar; 1 Devrimci Yolcunun ve Kurtuluşcunun öldürülmesi ise düpedüz ve planlı birer cinayetten başka bir şey değildir.

85 yılı sonuna doğru Türkiye Solu'nu Avrupa'da yeni bir sürece zorlayan çatışma ortamının pratik boyutları bu şekilde yaşanmıştır.

Bu olayların eşliğinde gelişen provokasyon ortamının sona erdirilmesini ve çatışmaların durdurulmasını acil bir görev ve sorumluluk olarak gören Devrimci İşçi, olayların başlangıcından itibaren bu yönde çaba harcamıştır. Bu çabalar sırasında, olaylarda taraf olan ve özellikle çatışmayı sürdürmek isteyen güçler uyarılarak sınırlı da olsa bazı olumlu sonuçlara ulaşılabilmiştir.

Ancak, provokasyon ortamının tamamen ortadan kalkmadığı, gerginliğin yer yer devam ettiği ve bir takım karanlık gücün olayları tırmandırmak için pusuda beklediği bilinen bir gerçektir. Devrimci İşçi örgütlülüğü ve Devrimci Yolcular, bu ortamın her alandaki etkilerinin ortadan kaldırılması yönündeki sorumlu tutumlarını ve girişimlerini devam ettirmeli; gruplar ve bunların tabanı arasındaki gerginliğin sona erdirilmesi çabalarını sağduyulu ve soğukkanlı bir şekilde sürdürmelidirler.

Sol içi çatışma ortamı, çatışarak, cinayet işleyerek, misilleme yaparak ortadan kaldırılamaz. Sol içine şiddet sokulması, şiddet kullanarak, ya da şiddete davetiye çıkararak önlenemez. Devrimciler bu ortamı her yönüyle reddetmelidirler. Farkında olarak veya olmadan böylesi ortamların yaratılmasına hizmet edilmemelidir.

PKK'lının, Devrimci Yolcunun ve Kurtuluşcunun, her üçünün de öldürülmesi soldan, halktan birer kayıp olarak görülmelidir. Bu çatışmaları hiç bir grubun kazanamayacağı, bu ortamdan sadece ve sadece solun ve halklarımızın zararlı çıkacağı bilinmelidir. Çatışma ve provokasyon ortamını hala devam ettirmek isteyenler olursa, bunlar kaderleri ile başbaşa bırakılmalıdırlar.

Avrupa'nın Türkiye Solu'na mezar olması istenmiyorsa,Türkiye'de faşizmin tahakkümü ve baskısı altında yaşamak zorunda bırakılan emekçi halk yığınlarının daha fazla çaresiz kalması istenmiyorsa bu çatışma ve provokasyon ortamı derhal terkedilmelidir. Bu ortamın Evren-Özal iktidarı ile onların Avrupa'daki müttefiklerinden başka kimseye hizmet etmediği hala görülemiyor mu?

Kim tarafından başlatılmış olursa olsun, ve yine kim tarafından sürdürülmek istenirse istensin, bu ortamın kalıcılaşmasına seyirci olunamaz. Hangi şekilde olursa olsun bu ortamı devam ettirmek isteyenlere karşı Sol'un ve kitlelerin duyarlılığı ve uyanıklığı sağlanmalı; solda demokratik ilişki platformlarının yeniden yaratılmasına çaba harcanmalıdır. Bu konulardaki sorumluluk başta devrimcilere olmak üzere tüm sol gruplara aittir. Bu konuda PKK'dan herhangi bir sorumluluk beklenilemiyeceğini Devrimci İşçi'nin 26. sayısında vurgulamış; buna karşılık ise diğer sol grupları sorumlu olmaya çağırmıştık. Fakat ne yazıkki bazı çevreler bu sorumluluğu gösteremediler ve yeni cinayet ve misillemelere ve tuzaklara kapı araladılar. Açıktır ki, hem son olaylarda, hem de daha önceki benzer olaylarda PKK'nın savunulacak, hak verilecek herhangi bir yanı yoktur ve olamaz. Son derece yanlış bir şey olan 1 PKK'lının Paris'de öldürülmesi bile bu grubun geçmiş eylemlerini ve son cinayetlerini haklı ve meşru gösteremez.

Özetle; provokatif davranışlarla, cinayetlerle, bir takım ideolojik-siyasi hesap ve manevralarla Türkiye Solu'nu her alanda tecrit ettirmek isteyenlere, solu ve devrimci güçleri içerden çökertmek isteyenlere karşı kitlelerin bilinçli ve kararlı tutum alışı sağlanmalıdır. Şüphesiz bu, şiddeti mutlaka dışta bırakan bir çaba ile ve süreç içinde başarılabilir.

Bu tür olaylaradaha köklü çözümler mutlaka bulunmak zorundadır. Bu ise ancak, Paris olaylarının yarattığı siyasi sonuçların ve açığa çıkardığı gerçeklerin kavranması ve bunları yaratan zeminin değiştirilmesi ile mümkün olabilir.

PARİS DÖNEMECİNE HANGİ ZEMİNDE GELİNDİ?

Pratik boyutları ile görünürdeki nedenleri ve sonuçları kısaca yukarda belirttiğimiz şekilde olan son gelişmelerin daha derinlemesine bir değerlendirmeye tabi tutulması zorunludur.

Gelinen noktada, açıklanması ve değerlendirilmesi gereken en önemli konu, Paris olaylarının hangi siyasal sonuçları yarattığı ve hangi gerçekleri açığa çıkardığı soruları olmalıdır. Diğer yandan bir soru, temel öneme sahip bir başka soruyu da içermektedir: Solu bir maceranın eşiğine getiren son gelişmelerin siyasi sonuçları ve açığa çıkardığı gerçekler nasıl aşılabilecektir?

Paris olaylarının en önemli siyasi sonuçlarını kısaca şöyle özetlemek mümkündür: Türkiye Solu'nun mücadele hedefler. ile tartışma gündemi ve gruplar arasındaki demokratik ilişki platformları çarpıtılmıştır. Türkiye Solu, Avrupa demokratik kamuoyundan ve yurtdışında yaşayan Türkiyeliler topluluğundan tecrit olma tehlikesi ile yüzyüzedir. Solda şiddet histerisine tutulanların sayısı artmakta, anti-demokratizm bir ur gibi sol safları kemirmektedir. (Bunlara daha bir çok gerçek eklenebilir.)

Son gelişmlerin ortaya çıkardığı bu siyasi sonuçlar, aslında daha geniş bir çerçevenin; karmaşık ve çeşitli unsurların içiçe geçtiği bir zeminin üzerinde gündeme gelmiştir. Provokasyon ve çatışma ortamının bir anda ve kendiliğinden ortaya çıktığını söylemek güçtür. Solun böylesine zararlı ve tehlikeli bir evreye doğru adım adım sürüklenmesi yönünde belli girişimlerin olduğu Paris olaylarından önce hissedilmekteydi.

Sol'un yurtdışında içine sürüklendiği bu yeni evrenin oluşumunda şu faktörlerin derece derece rol oynadığı görülmektedir:

** Sol'un ve Devrimci Hareketin yenilgi sürecindenhenüz çıkamaması... Türkiye'de faşizme karşı bir siyasi ve toplumsal güç olunamaması, İşçii Sınıfı ve halklarımızın bağımsız devrimci çizgisinin ülkedeki gelişmelere müdahale edebilecek bir konuma yükselememesi... Bu olguların sol saflarda yarattığı hayal ve umut kırıklıkları ile kuşku ve güvensizliğin hala yaygınlığını koruması...*

** Sol saflardaki ideolojik kaosun hala devam ediyorolması... İdeolojik kaosun ve politik çıkışsızlığın birer sonucu olarak yanlış hedeflerin, inançsızlığın, dağınıklığın ve yozlaşmanın ortaya çıkması...*

** Sol grupların yukardaki tabloyu değiştirmekyerine kendi iç sorunları ile, birbirleri ile ve örgütsel düzeydeki eksiklikleri ile uğraşmaya başlaması... (Bu durum Sol'un yeniden saflaşmasını suni metodlarla engellemektedir. Sol, bu tür suni müdahaleler yapılmazsa yeniden saflaşma sürecine sağlıklı şekilde girebilecektir.)*

** Hakim sınıflar tarafından Türkiye Solu'na, devrimci hareketlere açılmış bulunan ideolojik savaşın çok*

yönlü bir şekilde devam ettirilmesi... Bu savaşa karşı yeteri güçlülükte mücadele edilememesi, bu savaşa başta PKK olmak üzere soldan da önemli malzeme ve ideolojik destek sunulması... Egemen güçlerin politik saldırılarına ve halk üzerindeki baskıların devam ettirilmesine solun doğrudan hizmet eden davranışlarda ve eylemlerde bulunması...

** Özgürlük, eşitlik ve demokratik bir yaşam gibi, insanca, kardeşce bir düzen gibi, baskısız ve sömürüsüz bir dünya gibi, emekçi kitlelerin kendi kendini yönetmesi gibi tamamen meşru ve haklı bir amaç taşıyan devrimciliğin bir takım sol görünümlü grupların yanlış politikaları yüzünden kitlelere baskıcılık, zorbalık gibi sunulabilmesi... Devrimcilikle, gerçek anlamda Sosyalistlikle ilişkisi olmayan bu tür eylem ve davranışların yarattığı endişeyi ve korkuyu devrimci güçlerin silip atamaması...*

** PKK'nın sol içindeki ve halk saflarındaki ideolojik ve siyasi sorunların çözümünde şiddet kullanmayı temel bir çizgi olarak benimsemesi... PKK'nın başta kendi militanları ve sempatizanlarının olmak üzere sol grupların ve kitlelerin siyaset yapma, söz söyleme hakkını gasbetmeye kalkışması... İnsanları şiddet ve terörle dize getirme mantığının örgüt sınırlarını aşarak başka alanlara yönelmesi... PKK yönetiminin dayatmacı ve anti-demokratik yöntemlerini terketmemekte ısrarlı olması; Sol'dan işlediği cinayetler dahil olmak üzere yaptığı herşeyi meşrulaştırıcı bir yayın çizgisi izlemesi... Bu grubun bu yönlerden taşıdığı ve sergilediği olumsuzlukların sola maledilmesinin önüne geçilememesi...*

** Sol içine şiddet sokulması anlayışına ve dolayısıyla Sol'un ve devrimciliğin yanlış tanıtılmasına yolaçan politikalara karşı doğru temellerde tutarlı bir mücadelenin örgütlendirilememesi... Bu alanda ortaya çıkan boşluğun bir takım gruplarca yanlış bir politika ile; şiddet mantığının yine şiddet kullanarak ortadan kaldırılması girişimleri ile doldurulmaya kalkışılması... Bazı grup ve çevrelerin şiddet mantığına karşı doğru yerden değil, yanlış yerden mücadele etmeleri...*

** Bir takım gruplar arasında yıllardır sürenhesaplaşmaların ve kan davalarının ortadan kaldırılamaması... Bunların yurtdışı zemininde yeniden üretilmesi... Gruplar arasındaki kin ve rekabetin devam ettirilmesi..*

** Bazı çevrelerin ve grupların Türkiye Devriminin temel öneme sahip teorik ve politik sorunlarını ve bunların yurtdışında ortaya çıkan görevlerini bir yana bırakarak salt solun eksiklikleri ve grupların iç işleri ile uğraşmaya başlaması... Bu çevrelerin politik gündemlerini tamamen bunlarla doldurması, tüm faaliyetlerinin merkezine bu sorunu koyması... Sol'un veya başka grupların eksiklikleri temelinde siyaset olma veya varlıklarını koruma çabalarının yoğunlaşması...*

** Türkiye Devrimci Hareketi'nin zayıf düşmesini bir fırsat olarak gören ve sosyalist teori ile, devrimci düşünce ile, kısacası M-L ile ilişkisi olmayan ihtiras sahibi bazı kişilerin devrimciliği ve M-L ideolojiyi mahkum etmek için sol saflardaki olumsuzlukları birer malzeme olarak kullanması... Böylelerinin Sol'un eksiklikleri temelinde siyasi çıkışlar yapma hevesine ve hayaline kapılması...*

** Devrimci güçler arasındaki örgütsüzlük ve dağınıklığın henüz devam etmesi... Bu nedenle, faşizme ve egemen sömürü ittifakının diğer tercihlerine karşı neler yapılması gerektiğinin Sol'un tartışma gündemine alınamaması... Yurtdışında güçlü bir siyasal ve toplumsal varlık olunamaması...*

•••

Evet, işte Paris'te doruk noktasına ulaşan sol saflardaki olumsuzlukların beslendiği, kaynaklanıp geliştiği zeminin başlıca özellikleri ve unsurları bunlardır. Son gelişmelerde yukarda sıraladığımız faktörlerin derece derece etkisi ve rolü olmuştur.

Son gelişmeler eğer halklarımızın zararınaysa ve Paris benzeri olayların tekrar yaşanmaması isteniyorsa, o zaman tek tek olaylardan çok yukarda ana özelliklerini vurguladığımız zeminin bir bütün olarak kendisine yönelik bir müdahale zorunludur. Bu zemin değiştirilemezse, yeni olayların ve sorunların önü alınamaz. Bu yapılamazsa, dün sokaklarda vuruşan Sol, yarın birbirini eleştirecek kuvveti bile kendinde bulamaz.

Şüphesiz, bu zeminin tüm unsurlarını bir anda ortadan kaldırıp yerlerine olumlularını koymak mümkün değildir. Bütün sorun bu zemini değiştirmeye yönelik bir mücadeleyi proğramlamak ve buna başlayabilmektir. Bunun başarılı olabilmesi için yapılması gereken ilk iş bu zeminin ana özelliğinin; diğer unsurları da yönlendiren temel faktörlerin hangileri olduğunu doğru saptıyabilmektir. Buna, Paris olaylarının açığa çıkardığı gerçekleri irdeleyerek başlamak mümkündür.

SOLUN MÜCADELE HEDEFLERİ VE GÜNDEMİ ÇARPTIRILMIŞTIR

Belirleyici unsuru ideolojik-politik kaos olan bu zeminin üzerinde yaşanan son olayların açığa çıkardığı en çarpıcı gerçek, Türkiye Solu'nun mücadele hedeflerinin ve tartışma gündeminin değiştirilip çarpıtılmış olduğudur. Paris sokaklarındaki kan lekelerinin verdiği en önemli mesaj bu olmalıdır...

Bir anda bütün sol grupların, sonuçlarının ne olacağı önceden belli olan bir maceranın eşiğine gelmesine yol açan olgu, Sol'un mücadele hedeflerinin ve gündeminin çarpıtılmış ve değiştirilmiş olmasıdır. Sol bu sürece Paris dönemecine gelmeden girmiştir. Stockholm-Paris-Lozan kanlı üçgeni bu sürecin en olumsuz şekliyle dışa vurmasından başka bir şey değildir.

Hatırlanacağı üzere, Sol'un belli bir kesimi, uzunca bir süredir asıl yönelinmesi gereken hedefleri bir yana bırakarak ya kendi içindeki sorunlarla ya da bir başka grupla uğraşmaktaydı. İdeolojik kaosun ve politik çözümsüzlüklerin bir ürünü olarak Sol'da meydana gelen hedef ve zemin kaymalarının sorumluluğu şüphesiz tek bir gruba ya da anlayışa maledilemez. Henüz Paris olayları yaşanmadan önce, Sol'un gündemi Türkiye Devrimi'nin sorunlarından ve yurtdışı zemininin görevlerinde kaydırılmıştı. Öyleki, bir çok grup, Türkiye'deki emekçi halkların sorunlarını, cezaevindeki ve dışardaki devrimci güçlerin durumlarını, bütün emekçiler üzerindeki faşist baskıları ve Kürtler üzerindeki milli zulmü unutmuş, bunların yerine başka işlerle veya birbirleri ile uğraşmaktaydı...

Sol'ungündeminin değiştirilmesi değişik girişimlerin birbirlerinin peşisıra sola dayatılmasının bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Bu girişimlerin ilki, PKK'nın politikalarında somutlanmaktadır. PKK yönetimi Sol'a şunu dayatmaktadır: *"Ya benden yana olursunuz, ya da Cunta'dan"*!?

←

Bu mantığa göre, Cuntaya ve Türkiye'deki rejime karşı olabilmek için mutlaka PKK'yı desteklemek gerekmektedir. Ayrıca, Kürt Halkından yana olabilmek için de yine PKK'dan yana olmak şartı ve zorunluluğu vardır! PKK'nın Sol'dan ve halktan talebi budur. Son zamanlarda bu, talep olmaktan çıkmış neredeyse, diğer grupların yaşam şartı haline getirilmiştir. PKK, kendi taraftartları da dahil olmak üzere diğer tüm Sol kesimlerden kendisi gibi düşünmeyenleri, *"Cunta Uşağı"* ilan etmekte, böylelerinin yokedilmesi gerektiğini resmi bir çizgi olarak savunmaktadır. Neredeyse, PKK dışında herkesin siyaset yapmak için PKK'dan izin alması gerekmektedir!?

Bu tür dayatmalara boyun eğilemiyeceği açık bir gerçek olmalıdır. Hiçbir gruba, Cuntaya silah çekti diye imtiyaz ve ayrıcalık tanınamaz. Burjuvaziye karşı mücadele etmek, halka karşı suç işleme hakkını kimseye vermez. Zaten böyle bir hak da yoktur. Türkiye'deki faşizme karşı olmanın yolu PKK'dan yana olmaktan geçmemektedir. Kürt halkının kurtuluşu için mücadele etmenin ve bu halkın ulusal değerlerine sahip çıkmanın yolu da PKK'yı desteklemekten geçmemektedir.

Kendisi gibi düşünmeyen, kendisinin çizdiği sınırlar içinde kalmayan herkesi, -bunlar Sol'dan ve halktan bile olsa,- düşman gören mantık sahiplerinin zamanla kendi kendilerini de düşman görecekleri kolayca tahmin edilebilecek bir gelişmedir. Anti-demokratizmi ve şiddeti her alanda kurumlaştıranların sonuçta bu yöntemlerin kurbanı olacakları denemeye gerek duyulmayacak şekilde kanıtlanmış bir gerçektir. PKK, Sol'un ve halk güçlerinin kendilerini ideolojik ve siyasal olarak tanımlama ve belirlemelerini PKK ekseninde yapmalarını dayatarak Sol'un mücadele hedeflerini ve gündemini çarpıtırken başka bazı güçler de, devrimci ve solcu olmanın kriterini PKK'ya karşı mücadele etmek şeklinde sunarak Sol'un ve kitlelerin dikkatini bir başka yöne çekmektedirler. Dolayısıyla, Sol'un mücadele hedeflerinin çarpıtılmasına ve iç ilişkilerinin daha da bozulmasına hizmet edilmektedir.

Kimileri, Sol'un temel sorununun ve mücadele hedefinin PKK olması gerektiğini savunmakta, kendileri de buna göre davranmaktadır. Bu şekilde düşünenlerin Sol'a ve kendi taraftarlarına dayattığı platformun kalkış noktası, PKK'nın kendi içindeki ve Sol'la ilişkilerindeki anti-demokratizmi ve terörcülüğüdür. Bu eğilimde olanlar, PKK'nın sadece egemen güçlere karşı değil, kendi içindeki muhalifleri de dahil tüm Sol'a ve halka teröre ve tehdite dayalı bir politikayı sürdürüyor olmasından; sınıflar mücadelesi tarihi boyunca egemen sınıflar tarafından uygulanan yöntemleri benimsemesinden hareketle PKK Hareketini karşı-devrim çizgisiyle özdeşleştiren değerlendirmeler yapmaktadırlar. (3)

Grupların bazı özelliklerinden hareketle onları başka şeylerle özdeşleştirme mantığının acı sonuçlarını, 80 öncesindeki *"Sosyal Faşist"-"maocu Bozkurt"* değerlendirmelerinde ve çatışmalarında yaşadık. Yaşanmış bunca olumsuzluktan sonra, aynı mantık ve yöntem yanlışlıklarını bu kez başka görüntülerde tekrarlayarak sol içinde yeni düşmanlıklar yaratmaya kimsenin hakkı olmamalıdır.

PKK'yı Marksist bir hareketin yerine koyarak tutum belirleyen bakış açıları kadar, bu hareketi karşı-devrim sandalyesine oturtma eğiliminde olan tavır alışlar da yanlıştır.

PKK'da hiç izine rastlanmayan devrimci demokrasi anlayışından hareketle bu grubu eleştirmek O'nu Marksizm sadalyesine oturtmak anlamına gelmez mi? PKK'da Marksizmin sadece lafzının bulunduğu, bu hareketin Marksizmle bağının bundan ibaret olduğu bilinmiyor muydu? Marsist-Leninist bir harekette bulunması gereken özelliklerin PKK'da aranmaya kalkışılması nedeniyle bu hareketin olumsuzluklarının faturası da doğal olarak devrimciliğe, sosyalistliğe çıkartılmaz mı?

Evet, bu yanlış bakış açısı yüzünden PKK'nın olumsuzluklarının şahsında Devrimci Çizgi, siyasi mücadele, direniş mücadelesi, silahlı mücadele anlayışı mahkum edilmeye çalışılmaktadır.

Başta gelen ideolojik-politik motifi ezilen Kürt Ulusu'nun milliyetçiliği olan ve yıllardır bu milliyetçilik çizgisini aşamayan bir hareketin bir marksist harekette mutlaka bulunması ve korunması gereken devrimci değerlere ve anlayışa sahip olmamasından hareketle karşı devrimci ilan edilmesi her şeyden önce bir mantık yanılsamasıdır. Bu mantık yanılsamasının teorik arka planında ise, ezilen ulus milliyetçiliğine karşı tavır sorununda ve bu tür hareketlerin adlandırılmasındaki yanlış bir perspektif yer almaktadır.

İdeolojik-politik konumuyla ezilen bir ulusun kin ve öfke temelindeki milliyetçiliği sandalyesinde oturan bu tür hareketlere karşı tavır alırken, bu hareketlerin siyasal kimlikleri itibariyle sağda mı solda mı olduğu tartışılırken gözönünde bulundurulması gereken en önemli konu *"ezilen ulus milliyetçiliği"*ne karşı tavır sorunudur. PKK dahil olmak üzere bir çok Kürt Hareketi ile ilgili bir siyasal kimlik tanımlaması yapılacaksa bu çerçevede tartışılarak yapılmalıdır.

Bu sorunun bu yazı kapsamında tartışılmasının mümkün olmadığını ve ayrıca ele alınmasının yararlı olacağını düşünerek özetle belirtmeliyiz ki; Ezilen ulus milliyetçiliği, ulusal zulüm politikalarına karşı olması özelliğiyle Marksist çizgilerle, devrimci hareketlerle özdeşleştirilemez; proleteryanın devrimci hareketine, sosyalizme ve devrimci enternasyonalizme ters düşen özellikleriyle de egemen sömürücü güçlerle ve çizgilerle özdeşleştirilemez.

Marksizm dışı teorilerin benimsenmesi, önemli mantık ve yöntem yanlışlıklarının yapılması nedeniyle bu konularda hatalı politik tavır alışlar sözkonusu olmaktadır. Zaman zaman ise, bu hatalı politik tavır alışlar etrafında sol içi bloklaşmalar ve saflaşmalar dayatılmaktadır. Sol grupların birbirlerine savaş açmalarına ve *"cepheler"* kurmalarına kadar varabilen bu hatalı tutumları devrimcilerin paylaşması beklenemez. Sol içi ilişkiler böylesi platformlarla düzeltilmez.

Sol'un mücadele hedeflerinin ve gündeminin çarpıtılmasının önüne, ancak doğru bir gündemin oluşturulması ile geçilebilir. Kitlelerin ve Sol kadroların dikkatinin ve enerjisinin asıl düşmana çevrilmesi ile geçilebilir. Bu konulardaki en büyük görevin ve sorumluluğun devrimcilere düştüğü unutulmamalıdır. Devrimciler bulundukları her yerde, yurtdışında yaşayan Türkiyelilerin politik, toplumsal, ekonomik, kültürel sorunlarının nasıl çözümlenebileceğini; Türkiye Devrimci Hareketi'nin yaşadığı ideolojik kaosun ve politik çıkışsızlığın nasıl aşılabileceğini, devrimci-demokratik temellerde bir halk hareketinin nasıl yaratılabileceğini, sosyalizm davasının bugünkü sorunlarının neler olduğunu tartışma gündeminin en temel konuları olarak ele alabilmelidirler. Bu bağlamda, Dayanışma Hareketi'nin yeniden kurumlaşabilmesinin hangi temellerde olacağı da önemli bir gündem maddesi haline getirilmelidir.

→

Bu doğrultuda bilinçli, sistemli ve ısrarlı bir faaliyet sürdürülmeden provokasyonlar önlenemez, diğer olumsuzlukların etkileri sınırlandırılamaz...

Evet, Sol'un mücadele hedefleri yeniden ayakları üzerine oturtulmalı; tartışma gündemi de yeniden düzenlenmelidir.

SOL KENDİ POLİTİK İDAM FERMANINI KENDİSİ İMZALAMAKTAN VAZGEÇMELİDİR

Son gelişmelerin yarattığı önemli sonuçlardan birisi de, ülkemizdeki faşizm güçlerinin ve Avrupa Devletleri'nin Türkiye Devrimci Demokratik Güçleri'ni etkisizleştirme politikalarına Sol'un bizzat kendisinin malzeme sunduğu gerçeğidir. Geçen yılın yaz aylarında İsviçre'nin Basel kentinde Partizan taraftarlarının bir seminerinin PKK'lılarca basılması ile başlayan olayların bu ülkede Sol'un, Dayanışma Hareketi'nin ve Türkiyeli işçilerin zararına sonuçlar yarattığı unutulurcasına, Sol'un bu kez, Paris sokaklarında vuruşmaya başladığı haberleri burjuva basınını günlerce meşgul etti.

Bu olayların, Türkiye'deki faşizm güçlerinin beş yıldır Sol'un ve halkın aleyhine estirdiği terör ve zulüm politikalarının Avrupa'da unutturulmasına hizmet ettiği; daha da önemlisi Cuntacıların ve Özal'ın *"dışardaki teröristler"* iddiasının giderek Avrupa demokratik kamuoyunda da inanılır hale gelmesine yaradığı ortadadır.

ABD Başkanı Reagan'ın başlattığı *"uluslararası Terörizm"* kampanyası nedeniyle terör konusunda bir ideolojik kuşatma ve bombardıman altında yaşıyan Avrupa ülkeleri ve halkları, eğer Türkiye Solu tutumunu değiştirmezse, Avrupa devletlerinin ve güvenlik örgütlerinin *"Türk Terörist Örgütlerine"*(!) yani tüm sola karşı alacağı önlemleri sessizce onaylayacaktır. Bir takım devletlerin zaten fırsat kolladığını bilmeyen var mı?

Bu çatışmalar sadece politik güçler açısından değil, Avrupa'daki yüzbinlerce Türkiyeli işçi ve aileleri açısından da zararlı gelişmeleri davet etmektedir.

Türkiye Solu, Türkiye emekçi halkları ile dayanışma için olsun, yurtdışında yaşıyan Türkiyeli topluluğun demokratik, özgür ve eşit temellerdeki yaşam mücadelesi için olsun ciddi bir destek potansiyeli taşıyan Avrupa demokratik güçlerinden kendisini tecrit ettirme planlarını boşa çıkarmalıdır. Yılların uğraşları sonucu Avrupa'da elde edilen mevzilerin ve kazanılan saygınlığın bir çırpıda yitirilmesine izin verilmemelidir. Son olaylar nedeniyle Sol'un ve Devrimci Hareketlerin kaybolmaya yüz tutan saygınlığı, ancak sistemli ve uzun vadeli bir çaba ile yeniden kazanılabilir. Bunun da ilk şartı çatışmaların tırmandırılmaması, sol içinde ve bulunulan ülkelerin halkları ve ilerici güçleri arasında yeniden demokratik bir ilişki ortamının kurulması yönünde adım atmaktır. İkinci olarak ise, bu çevrelere provokasyon mantığının Sol'a ve devrimci güçlere ait olmadığı, Sol içine şiddet sokulması anlayışının devrimciler tarafından reddedildiği, çatışan tarafların olumsuzluklarının tüm Sol'a ve devrimci harekete maledilemiyeceği anlatılmalı ve kavratılmalıdır. Bunun yanısıra, Avrupa ilerici-demokratik güçlerinin çatışmaları körükleyenlere karşı demokratik bir tutum geliştirmesi ve bu güçlerin provokatif tutumlara ve gruplara prim vermemesi sağlanabilmelidir. Türkiye Solu'nun ve Devrimci Hareketin Avrupa demokratik ve sosyalist güçleri arasındaki saygınlığını tekrar sağlamanın ve bunu kalıcı hale dönüştürmenin asıl yolu ise bu güçlerle Dayanışma Hareketi'nin bugünkü görevleri, sorunları ve politikaları çerçevesinde bir tartışmayı örgütlemekten geçmektedir. Dayanışma Hareketi'nin doğru temellerde yeniden kurumlaştırılmasının gerekliliği unutulmamalıdır.

PROVOKASYON ORTAMI ŞİDDET KULLANARAK ORTADAN KALDIRILAMAZ

Son olayların işaret ettiği bir başka tehlike de, Sol'un bir bakıma yeniden şiddetin esiri olmaya sürüklenmekte olduğudur. Gruplararası ilişkilerde şiddet kullanılması, PKK sınırlarını aşarak diğer grupları da kıskacına alma eğilimindedir. Zaten Sol'un bir kesimi Sol içi ilişkilerde ve kendi iç ilişkilerinde şiddet kullanmaya son derece yatkındır. PKK bu durumu da bildiği için diğer grupları da kendine benzetmeye çalışmaktadır. Sorumsuzca hareket edilmesi halinde bu planın uygulanma ihtimalinin artacağı tahmin edilebilir.

Gerçekten de, Sol saflardaki örgütlerin kendi iç ilişkilerinde ve diğer güçlerle ilişkilerinde anti-demokratik metodların bir hayli yaygın olduğuna ilişkin yüzlerce örnek bulunmaktadır. *"Anti-PKK"* bloklar ve ittifaklar oluşturulmak için özel bir gayret harcayan bazı gruplar dahil olmak üzere bir çok grubun kendi iç ilişkilerinde, cinayete kadar varmasa da, zor ve dayatma yöntemlerini kullandıkları bilinmektedir. Eleştirilere tahammülsüzlük, farklı düşünceleri sert usullerle bastırma, ya da farklı düşünceleri ajanlıkla suçlama, bunlarla da yetinmeyip dövmeye kadar varan tutumlar ne yazık ki sadece geçmişe ait acı örnekler değildir. Bunlara bugün de rastlanmaktadır. Hem de demokrasi kavramını enfazla kullananlarda... Son cinayetler bu olumsuzlukları örtmüş olmasına rağmen bu tablonun ciddi bir sorun yarattığı görmezlikten gelinemez. Şu anın en temel sorunu cinayetlere karşı tutum alınması olmalı, yukarıda sözünü ettiğimiz tablo üzerinde ise ayrıca durulmalı ve bu olumsuzluklara karşı mücadele aynı zamanda bir iç eğitim sorunu olarak kavranılmalıdır.

Eğer doğru bir anlayış Sol'a hakim kılınamazsa, tartışmaları ve eleştirileri zorla bastırma anlayışı Sol'un kötü bir geleneği haline gelecektir.

Paris olayları, şiddet mantığının şiddet kullanarak ortadan kaldırılamıyacağını da kanıtlamış olmalıdır.

Şiddet mantığını Sol saflarda etkisizleştirelim derken bizzat çatışma yaratıcı davranışlarda bulunulması ve cinayet işlenmesi halinde olumlu bir sonuca ulaşılamadığı görülmektedir. Bu şekilde sonuç alınamıyacağını öğrenmek için Paris'de deneme yapmaya gerek yoktu. Yurtsever öldürmekle şiddetin kaynağının kurutulamıyacağı ve bu yolla solculuk ve devrimcilik yapılamıyacağı; buna karşılık devrimci kanına girmekle de yurtsever olunamıyacağı, Kürt halkının mücadelesine birşey kazandırılamıyacağı bilinmiyor muydu?

Halk saflarındaki her türden olumsuzluğa karşı olduğu gibi şiddetin ve anti-demokratizmin yaygınlaşmasına ve sistemleştirilmesine karşı da alınacak tutum ideolojik mücadele ve ikna yöntemi sınırları içinde kalmalıdır.

Kitleler arasında sistemli bir biliçlendirme ve aydınlatma faaliyeti üzerine yükselmeyen, sol grupların tabanında demokratik bir ilişki ortamını yaratamayan, olumsuzlukları ve bu arada şiddet kullanma mantığını etkisizleştirmeyi sürece yaymayan bir tutumun Sol'un bugün içinde bulunduğu durumu olumluya çevirmesi

olanaksızdır. Geniş bir kitlenin düşman ilan edilerek, bu kitlenin şiddet mantığının kapalı bir av alanı haline getirilmemesi gerekmektedir.

Sol saflardaki şiddete dayalı ilişki ortamının yokedilmesi mücadelesi ancak zamanla ve çok yönlü tedbirlerle kazanılabilecek bir mücadeledir. Tamamen ideolojik düzeyin unsurları ile sınırlı kalması gereken bu mücadelenin bazı kastlaşmış yapıları ikna etmiyeceği de bilinen bir şeydir. Şimdi şiddetin esiri, tutumlarını değiştirmezlerse zamanla şiddetin kurbanı olacak olan bazı kastlaşmış yapıların bir çırpıda yok olacağını beklemek hayalciliktir.

Bu bağlamda vurgulanması gereken bir başka önemli nokta da şudur: Provokasyon ve şiddet mantığına karşı mücadele Türkiye Devriminin asli ve temel görevlerine sırt çevrilerek sürdürülemez. Sol saflardaki olumsuzluklara karşı mücadele temel görevlerin unutulmasına yol açmayacak şekilde sürdürülebilirse bir anlam ifade edebilir.

Sonuç olarak ve yeniden özetle belirtmek gerekirse:

** Provokasyon ortamının ve şiddet tapınmacısı mantığın bütün Sol'u kıskacına almaması için ve yeni cinayetlerin işlenmemesi için yapılacak ilk iş çatışma zeminini terketmek ve gerginliği artırıcı davranışlardan kaçınmaktır. Çatışma ortamı, kim tarafından başlatılırsa başlatılsın reddedilmelidir.*

** Devrimci güçler, Sol'un çarpıtılan mücadele hedeflerini yeniden belirlemek; değiştirilen gündemini tekrar düzenlemek için ısrarlı bir çaba içine girebilmelidirler.. Doğru bir tartışma gündemi oluşturulamazsa ve Sol saflarda demokratik bir ilişki kurulamazsa olumsuzlukların önüne geçilemez.*

** Hem çatışma ve provokasyon ortamından çıkılması, hem de Sol'un gündeminin doğru şekillerde ve yeniden oluşturulabilmesi, her iki olumsuzluğun da beslenip geliştiği zeminin kendisinin ortadan kaldırılmasına bağlıdır. Yazımızın ilk bölümlerinde unsurlarını ve görüntülerini belirlediğimiz zeminin kendisine ve tek tek unsurlarına yönelik doğru bir müdahale yapılabilmelidir. Bunun da ilk şartı, kitlelerin dikkatini asıl hedeflere çekmek; Sol'a asıl tartışılması gereken sorunları tartıştırmaktır.*

** Son olaylar nedeniyle Avrupa demokratik kamuoyunun Türkiye Solu'nun aleyhine bir tutum takınmasının önüne geçmek için yoğun bir çaba harcanmalıdır. Bu olaylar yüzünden Sol'un ve devrimcilerin tecrit edilmesi girişimlerine karşı dikkatli olunmalıdır. Çeşitli grupların olumsuzluklarının şahsında Türkiyeli devrimcilerin ve devrimci düşüncelerin mahkum edilmesinin önüne geçilmelidir. Avrupa'daki ilerici, demokrat ve sosyalist güçlere son gelişmeler ve devrimcilerin tutumu doğru bir şekilde anlatılmalıdır.*

** Çatışmaların işçilerimiz ve Türkiyeliler topluluğu arasında yarattığı tedirginlik ve endişeler giderilebilmelidir.*

** Avrupa'da ya da Türkiye'de, sömürücü güçlere ve haksızlıklara karşı şu veya bu şekilde mücadele etmek isteyenlerin her hangi bir Sol gruptan izin alması sözkonusu olamaz. Devrimciler, dergi yayınlamak, bildiri dağıtmak, dernek faaliyeti sürdürmek için izin alınacak herhangi bir makam ve güç tanımazlar. Kendilerini de başka grupların siyaset yapıp yapmamasına karar verecek güç ve makam olarak göremezler. Sol grupların ideolojik ve siyasi faaliyetlerine hiçbir gerekçe ile fiili müdahalelerde bulunulamaz. Faşist güçlerin zorbalığına ve terörüne boyun eğmeyenlerden bazı Sol grupların dayatmasına ve terörüne boyun eğmesi beklenemez. Böylesi beklentiler içinde olanlar, bir yanılgı ve safdillik içinde olduklarını farketmelidirler.*

** Son çatışma ve provokasyon ortamının yaratılmasında Devrimci İşçi örgütlülüğünün ve Devrimci Güçlerin herhangi bir sorumluluklarının olmadığı açıktır. Devrimci Güçlerin bu ortama çekilmesine izin verilmemelidir. Devrimciler, diğer konularda olduğu gibi bu konuda da sonuna kadar halklarımıza karşı sorumlu davranmalıdırlar. Bu ortam ısrarla devam ettirilmek istenir ve sorumlu tutumlarına rağmen devrimci güçler tekrar saldırı hedefi haline getirilirse, çatışma ve provokasyonları sürdürenlerle bu saldırıları düzenleyenlerin halka karşı suç işleyen karanlık güçler olarak görülecekleri ve ilan edilecekleri bilinmelidir.*

Hiçkimse bu sorumlu tutumu bir zaaf olarak değerlendirme gafletine düşmemelidir. Zira bu sorumlu davranışın devrimcilere karşı bir silah olarak kullanılmasına izin verilemez...

DİPNOTLAR:

(1) Paris'de Aralık ayının son haftasında PKK ile ilgili olarak dağıtılan bildirinin altında imzası olan gruplar şunlardır. TKP, TSİP, KOMKAR, TKEP, KKDK, Denge Komal, Mayıs, Kurtuluş, Sosyalist İşçi ve Paris Devrimci İşçi. Bu bildiride Paris Devrimci İşçi imzasını kullanan grubun Devrimci İşçi ile örgütsel ve ideolojik bakımlardan iliskilerini kestikleri ve uzunca bir süredir bazı Avrupa şehirlerinde ayrı bir siyasal faaliyet içinde oldukları bilinmektedir. Kendilerini *Yönelimciler"* olarak adlandıran bu grubun faaliyetleri ne Devrimci Yolcuları, ne de Devrimci İşçi örgütlülüğünü bağlamamaktadır. Bu arkadaşlar, Devrimci İşçi taraftarı dernek ve birimlerin kararlarını ve ortak iradesini tanımayarak ayrı bir dernekleşme ve örgütlenme faaliyetine başlamışlardır. Bu durumu Devrimci İşçi Dergisi'nin Aralık 85 tarihli 26. sayısında açıklamış olmamıza rağmen bazı kişilerin sağda solda Devrimci İşçi adına görüşmeler yaptıkları, bildiri dağıttıkları duyulmaktadır. Hamburg'da, Paris'de ve Köln'de bu şekilde yapılan görüşmeler ve dağıtılan bildiriler Devrimci İşçi örgütlülüğünü politik ve örgütsel yönlerden bağlamamaktadır. Hem Yönelimciler, hem de diğer gruplar bu tutumu yakından bildikleri halde sorumsuzluk ve fırsatçılık yaparak bir hareketin örgütsel varlığına ve bağımsız çizgisine dışardan müdahale anlamına gelecek faaliyetlerde bulunmaktadırlar. Devrimci İşçi örgütlülüğünün ve kitlesinin kararlarına ve iradesine herkes saygı göstermek zorundadır.

Devrimci İşçi kişisel ihtiraslara ve fırsatcılıklara alet edilemez. Yönelimciler, terkettikleri Devrimci İşçi kimliğini kendi ihtirasları yönünde kullanmaktan vazgeçerek buldukları yeni kimliği kullanmak cesaretini göstermeliler ve Devrimci İşçi'yi bir mülk gibi, kendilerini de O'nun sahibi gibi görmekten vazgeçmelidirler.

(2) Semir'in (Çetin Güngör) öldürülmesinden 2 ay sonra hazırlanıp, dağıtılmak istenen bu bildirinin hazırlık ve dağıtım evresine ilişkin henüz açıklığa çıkmayan bazı konular ve sorunlar bulunmaktadır. Devrimci İşçi'nin

→

adı bu bildiri olayına sorumsuzca karıştırılmamış olsaydı bile, bizler olaylarda sorumluluğu ve payı olan güçlerden kamuoyuna açıklama ve özeleştiri yapmalarını isteyecektik. Doğru olan buydu çünkü. Nitekim, bildiri olayında rolü olan güçlerden bazı açıklamalar istedik ve öldürme olayı ile ilgili kamuoyuna özeleştiri yapmaları gerektiğini hatırlattık. Ne varki, bu gruplar bu konuda da sorumlu bir davranış içine girmekten kaçındılar ve çok dolaylı ve yuvarlak ifadelerle sorunu geçiştirmeye veya sorumluluğu başkalarının üstüne atmaya kalkıştılar. PKK'nın sorumsuzluğu başka gruplara sorumsuzluk yapma hakkını vermez, vermemelidir.

(3) Böyleleri arasında, PKK'yı 3 yıl önce Cuntaya karşı *"kurulan Cephe"*nin en önemli müttefiği olarak görenlerin de bulunması şaşılacak bir şeydir. 81-82 yıllarında devrimci görülerek meşrulaştırılan bir hareketin 2-3 yıl sonra karşı devrimci görülmesi ve gösterilmesindeki hünerin ve *"ileri görüşlülüğün"* nereden ileri geldiğini Sol kamuoyunun merak etmesini anlayışla karşılamak gerekmektedir. PKK 10 yıl önce nerede idiyse, 82'de de oradaydı, şimdi de oradadır. 82 yılında kurulduğu ilan edilen ve Devrimci Yol'un da içinde yer aldığı açıklanan, şimdi ise adından başka hiçbir varlığı kalmayan FKBDC olayı ile (ve BİRKOM olayı ile) ilgili dürüst ve samimi bir özeleştirinin yapılması zorunluluğu gün gibi açıktır. Şimdilik çok özet şekilde belirtmeliyizki, o dönemde kendisini Devrimci Yolcu olarak adlandıran herkesin ve bu arada bizlerin de sorumlu olduğu bu yanlışlık,yani FKBDC'nin yanlışlığı,PKK,Acil gibi gruplarla kurulmuş olmasında değildir.Asıl yanlışlık,Türkiye'deki sınıf mücadelesinin düzeyiyle, ve halkın mücadelesinin ve örgütlülüğünün düzeyi ile ilişkisi olmayan bir örgütlenme ve mücadele mantığındadır.İnanıyoruzki,82-83 döneminde yaşanan ve Devrimci Yol'un ideolojik-politik perspektifleri ve anlayışı ile ilgisi olmayan politikaların bir parçası olarak gündeme gelen FKBDC yanlışlığını, Devrimci Yol çizgisini savunanlar Türkiye'deki sınıf mücadelesi içinde, emekçi halk yığınlarının arasında verecekleri mücadele ile ve izleyecekleri doğru çizgi ile düzelteceklerdir. O dönemin ve FKBDC'nin samimi ve doğru bir özeleştirisi, ancak Türkiye pratiğinde ve emekçi halk yığınlarının faşizme karşı mücadelesinin içinde yeralarak ve doğru temellerde siyasal örgütlenmeler yaratılarak, evet ancak bu şekilde verilebilir...

BAĞIŞ KAMPANYAMIZ DEVAM EDİYOR

Türkiye emekçi halklarının ve devrimcilerin faşizme karşı mücadele görevlerine katkı ve destek sağlamak amacıyla Devrimci İşçi tarafından açılan bağış kampanyası devam ediyor. Bu kampanya, yurtdışındaki devrimci demokrat ve ilerici güçler açısından Türkiye'nin gelecek güzel günlerine duyulan özlemin bir ifadesi ve bu özlem için mücadele edenlerle dayanışmanın bir gereği olacaktır.

Tüm devrimci ve ilericileri, işçileri, gençleri, kadınları kampanyamıza katılmaya çağırıyoruz.

Not: Bağışlar makbuz karşılığı olarak derneklerdeki Devrimci İşçi taraftarlarına verilebilir.

İstek ve haberleşme adresi:

Devrimci İşçi
c/o. R. Öncan
Postfach 91 08 43

3000 HANNOVER 91

IMPRESUM: G. Kurban
Hindenburg Str. 49

3012 Langenhagen 1

ÖDEMELER İÇİN:

G. Kurban
Stadtsparkasse Hannover
Konto Nr. 253 07 096
BLZ 250 501 80

Baştarafı 8. sayfada

başladı. 1979 yılında Turhal antimuan madeni işçilerinin direnişinin başarıyla sonuçlanmasında önder ve militan çalışmasıyla tanınır. Işçilerle köylülerin ortak örgütlenmeleri ve mücadelelerinde büyük yeri olan yöresel DİK-DER'ler O'nun önderliğinde oluştu. Faşizme karşı mücadelede, halk iktidarının kurulması mücadelesinde yöredeki Direniş Komitelerinin oluşturulmasında bir işçi önderi, bir devrimci önderin göstermesi gereken özveri ve becerilerin hepsi ondaydı. Yeni Çeltek Maden işçilerinin direnişlerinin yöresel bir direniş haline dönüştürülmesine yorulmadan önderlik etti ve başarıya ulaştırdı.

12 Eylül 1980 sabahı Yeni Çeltek işyerindeydi, bütün işçilerle sürdürdükleri direnişi Cunta'nın işyerlerini tank ve toplarıyla işgal etmesinden sonra başka alanlarda mücadele etmek üzere çekildiler. Birçok arkadaşı Cunta güçleriyle girdikleri çatışmalarda şehit düştü, yakalandı. Kendisi bu operasyonlardan sağ olarak kurtuldu. Uzun bir süre bölgesinde daha sonra da Ankara'da devrimci çalışmalarına devam etti. 1982 yılının sonunda arkadaşları kendisine yurtdışına çıkmasını önerdiklerinde belli bir süre için yurtdışına çıktı. Avrupa'ya geldiğinde kendisine verilen pratik görevi kabul etti ve kararlı bir çalışma sürdürdü. Yurtdışında farklı bir pratikle karşı karşıya olmasına rağmen Türkiye'deki devrimci mücadeleye olan inancıyla Paris'te Türkiyeli işçilerin sorunlarının çözümünde de aktif yeraldı. Yurtdışında olmasına rağmen Türkiye'de yaşamaktaydı. Bir ara konfeksiyon atölyesinde işçi olarak çalışmaya başladı. Daha sonra yakın arkadaşlarıyla küçük bir konfeksiyon atölyesi açtı. Amacı para kazanıp rahat geçinmek değil, hapishanedeki devrimci arkadaşlarına daha fazla maddi yardım yapabilmekti. O devrimciliği bırakıp sadece para kazanan bir işçi, patron olmayı hiç bir zaman düşünmedi. Yurtdışında politik tartışmaların doğrudan içinde, Türkiye'deki siyasal gelişmeleri yakından takip eden birisiydi.

Özgür bir Türkiye'nin geleceği için mücadele eden, Türk ve Kürt halklarının kardeşliğini ve özgür birlikteliğini savunan birisiydi. O her zaman devrimciler arasında eleştiri-özeleştiri ve ikna metodunu savundu.

Rahat uyu; seni Yeni Çeltek, Turhal maden işçileri, Merzifon Un fabrikası işçileri, Amasya yöresi pancar üreticileri, TÖS ve TÖB-DER'li arkadaşların, öğrencilerin ve tüm yurtdışındaki emekçiler mücadelelerinde yaşatacaklardır.

YAŞASIN TÜRK VE KÜRT HALKLARININ DEVRIMCİ BİRLİĞİ

ANISI VE MÜCADELESİ YAŞATILACAK!

● Devrimci Yol taraftarı, arkadaşımız Mustafa Şahbaz 27 Aralık 85 tarihinde Paris'te bir provokasyon sonucu yaşamını yitirdi.

Mustafa Şahbaz 1942 yılında Amasya ilinin Gümüşhacıköy kazasında dünyaya geldi. Evli ve 2 çocuk babasıydı.

Eğitim Enstitüsü'nde öğrenimini tamamladıktan sonra öğretmenlik hayatına başladı. Anadolu'nun çeşitli illerinde görev yaptı.

1968'li yıllarda gelişen devrimci mücadelede yerini aldı. Bu mücadelesini TÖS saflarında sürdürdü, TÖS'deki mücadeleyi emekçi-yoksul halkların mücadelesiyle birleştirdi.

12 Mart 1971 yılında iktidara elkoyan Generallerin TÖS ve devrimci örgütlere saldırısını yaşadı, kovuşturmaya uğradı ve tutuklandı. Serbest bırakılınca devrimci mücadeleye devam etti. Bir süre işsiz kaldı. Yeniden öğretmenliğe başlayınca bu sefer de TÖB-DER'in örgütlenmesi ve öğretmenlerin doğru devrimci tavır ve tutum takınmaları için bir militan gibi çalıştı. O, ders saatleri içinde devrimci bir öğretmen-arkadaş, ders saatleri dışında devrimci bir militandı.

Amasya Eğitim Enstitüsü'nde faşist işgalin kırılmasında öğretim üyesi-öğrencilerin ortak mücadelesinin en güzel örneklerini verdi. Faşist işgal kırıldı ama sürgün kararının çıkmasıyla bölgesinden ayrılmayarak öğretmenlikten istifa ederek bölgesindeki çalışmalara devam etti.

Gümüşhacıköy, Merzifon, Suluova, Amasya merkez, Turhal köylüleri O'nu çok iyi tanıyordu, O da onları ve sorunlarını. Bu köylerden birçok kişi Yeni Çeltek Kömür İşletmesi'nde işçiydi. 1977 yılında Yeraltı Maden-İş Sendikası Amasya Şubesi'nde işçilerin öğretmeni, mütavazi bir önder olarak çalışmaya

Devamı sayfa 7'de

MUSTAFA SAHBAZ

(1942-.....)